

EVANGELISKA FRIKYRKAN

SVERIGESTRATEGI

BESLUTAT AV EFKS KONGRESS MAJ 2010

STRATEGI FÖR EVANGELISKA FRIKYRKANS SVERIGEARBETE

JESUS ÄR UNIK OCH DETTA MÅSTE FÖRKUNNAS!

Analys: Jesus fascinerar men är också ifrågasatt

Det finns ett stort intresse och en stor öppenhet för att tala och skriva om Jesus. Men – och det är viktigt att notera – det är inte nödvändigtvis kyrkans Jesus eller ”vår” Jesus som kommer till uttryck i dessa samtal. Bilderna är många – kanske lika många som rösterna – och Bibelns och kyrkans Jesus är inte sällan ifrågasatt just som en konstruktion av kyrkan.

Denna mångfald är typisk för vår samtid och aktualiserar frågan om hur olika grupper kan samsas med respekt och tolerans för varandra. Strävan efter respekt och tolerans tenderar emellertid att leda till att sanningsfrågorna hamnar i bakgrunden och att relativism blir den dominerande hållningen, i form av en särskild förståelse av tolerans. Just begreppet tolerans har blivit viktigt och dess motsats – intolerans – uppfattas som helt oacceptabelt. Rädslan är stor för det som ofta kallas fundamentalism och med detta menas ungefär den typ av politisk eller religiös åskådning som har exklusiva anspråk gentemot andra grupper och som därmed tenderar att ta till våld eller betvingande medel för att påverka utvecklingen i sin egen favör. Jesus och bekännelsen till Jesus som Herre har blivit kraftigt ifrågasatt eftersom den uppfattas som just intolerant. Flera menar därför att Jesus måste befrias från kyrkans konfessionella läsning av Bibeln. Kyrkan riskerar i denna situation att tumma på bekännelsen av Jesus som Herre och lydigt anpassa sig till den relativisering av sanningsfrågorna som just nu dominerar. Talet om Jesus förändras och vittnesbördet riskerar då att tystna.

Det är naturligtvis så att kyrkan inte har monopol på Jesus och vem som helst kan självklart presentera sin egen läsning av Jesus. Det är inte detta frågan gäller. Det som står på spel är istället om kyrkan frimodigt ska fortsätta att förkunna den unike Jesus såsom vi läser de bibliska texterna utifrån god exegetik och med en ansvarig tolkning, eller om vi ska vika ner oss eftersom det kostar för mycket.

Teologi: Vårt uppdrag är att vittna om det vi sett och hört

Kyrkan är inte sänd i sitt eget namn utan som ambassadör för Jesus Kristus och hennes uppdrag är att vittna om Jesus Kristus i ord och handling. Detta vittnesbörd kännetecknar den första församlingen i Jerusalem. Även när de möter motstånd vittnar Petrus och Johannes frimodigt om Jesus Kristus (Apg 4:20). Genom historien har vittnesbördet om Kristus från tid till tid varit kostsamt men fyllda av Anden har Jesu lärjungar fortsatt att vittna om det man ”sett och hört”. Vårt vittnesbörd sker i trohet mot de bibliska texternas vittnesbörd och utifrån vår egen erfarenhet av Jesus Kristus genom Andens närvaro. Mötet med den uppståndne Jesus – i Bibelns texter och den egna erfarenheten – är därför centralt för den troende. Vi formas till lärjungaskap i detta möte och sänds sedan att vittna om detta och dela med oss av det som blivit oss anförtrott. Denna uppgift är inte självpåtagen utan given av Jesus själv. Samtliga evangelier avslutas med denna sändning att vara vittnen och vi förstår därmed vårt eget vittnande som en fråga om trohet gentemot den Jesus vi älskar och tillber.

Strategi: Vi vill lyfta fram vittnesbördet om Jesus Kristus

Vittnesbördet om Jesus Kristus är centralt. Vi behöver bearbeta frågor som berör försoningens och frälsningens innebörder, dess former och uttryck samt hur vi uppmuntrar varandra till vittnesbörd. Våra vittnesbörd bör utgå både från den egna erfarenheten och från det evangelium om frälsning som Bibeln undervisar om. Vi tror därför det är viktigt att:

- **Bearbeta frågan om vem Jesus är och vad försoning och frälsning innebär.** Detta är inte statiska frågor som behandlas en gång för alla eller som enkelt kan hänvisas till en

gemensam värdegrund. Här sker förändringar och förskjutningar i positioner både inom EFK och i vår omgivning. Därför är det viktigt att den teologiska bearbetningen hålls levande i varje generation.

- **Utgå från relationsbyggande** där vårt vittnesbörd inte uttrycks i en verksamhet utan i ett liv nära andra människor. Vi vill utgå från att förkunnelse och vittnesbörd är en livsstil.
- **Träna, hjälpa och vägleda varandra i hur vi vittnar om och förkunnar Jesus Kristus.** Vi behöver utveckla fungerande former för vittnesbördet om Jesus Kristus och sprida och träna varandra i modeller som fungerar.
- **Lyfta fram evangelistens och apostelns gåva** genom att identifiera, träna, vägleda och skapa utrymme för människor som bär på dessa gåvor. Vi vill se och uppmuntra de med evangelistens gåva som frimodigare än andra vittnar om sin tro. Vi vill också bejaka människor med apostelns gåva som på ett särskilt sätt röjer vägen för nya församlingar och nya sätt att vara församling i en tydlig pionjäranda.
- **Varje församling har ett starkt diakonalt förhållningssätt** och engagemang i sin närmiljö. Vi vill på så sätt ingjuta mod, glädje, kraft och fantasi i vittnesbörd och förkunnelse som uttrycks i mer än ord.
- **Frimodigt betona omvändelsen bland unga på ett kulturellt relevant sätt** utifrån kunskap om och förtrogenhet med ungdomars situation och villkor inom samtidens ungdomskulturer.
- **Aktivt delta i det religionsteologiska samtalet** – både ekumeniskt och med människor av annan tro – utifrån vittnesbördet om Jesus Kristus.

MISSIONSPERSPEKTIVET: VI MÅSTE VARA EN MISSIONSRÖRELSE OCKSÅ I SVERIGE!

Analys: Missionsperspektivet gäller även i Sverige

Mission har för många kommit att bli synonymt med kyrkans uppdrag i andra delar av världen – ofta långt borta – medan vi under lång tid vant oss vid att tänka på Sverige som ett ”kristet land”. Visserligen har vi strävat efter väckelse, dvs att människor väcks till tro och fattar personliga beslut att följa Jesus, men detta har vi tänkt oss inom ramen för en i vid mening kristen kultur. Idag ser Sverige annorlunda ut.

Det genomsnittliga antalet kyrkobesökare är idag cirka 3 % av befolkningen. Det visar på hur genomgripande denna förändring är när det gäller det religiösa landskapet i Sverige idag. Här finns alla de stora världsreligionerna sida vid sida tillsammans med nyandlighet, nyhedendom och den sekulära ateismen som alltmer uppträder som en livsåskådning bland andra.

Det faktum att ett betydande antal svenskar är utlandsfödda eller födda av föräldrar som invandrat har dramatiskt ritat om den religiösa kartan i Sverige. Sverige är kort och gott att likna vid en klassisk missionssituation och därför måste vi förstå kyrkans uppdrag just som ett missionsuppdrag. Men det är inte bara andra religioner som återfinns bland de nya svenskarna, utan här finns också en betydande invandring från kyrkorna i Syd. Det innebär att den svenska ekumeniken har förändrats med helt nya röster från Syd.

När vi ser denna nya situation menar vi att missionsperspektivet behöver förnyas så att även den svenska kontexten utgår från detta som en grundläggande insikt som påverkar hela vår församlingsrörelse.

Teologi: Församlingen är till sin natur missionerande

Församlingen är till sin natur sänd in i världen på samma sätt som Fadern sändt Sonen in i världen (Joh 20:21). Vi finns inte för vår egen skull, utan för världens skull och därmed är denna sändning i centrum av vår självförståelse och identitet. Vi måste därför återerövra förståelsen av församlingen som sänd också in i sin egen närmiljö i den svenska kontexten. Då blir missionsperspektivet centralt för allt det vi gör *inom* församlingen, eftersom det i sig har en attraktionskraft som uttryck för att Gud handlar med sitt folk.

Men församlingen sträcker sig också *utanför* sin egen gemenskap i tjänst och vittnesbörd. Detta skapar en rörlighet där vi hela tiden är beredda till uppbrott och förändring för att gå dit Kristus kallar oss att följa i tjänst för våra medmänniskor där de befinner sig. I den meningen sänds vi ständigt.

I detta missionsperspektiv finns det ingen spänning mellan fokus på Sverige och det internationella perspektivet. Vi är lika sända till våra egna närmiljöer som vi är till platser långt borta och det finns snarare ett kreativt samband mellan mission nära och långt borta. Denna dynamik mellan nära och långt borta framgår tydligt i Apostlagärningarnas berättelse och får sin programmatiska utsaga redan i den välkända texten i Apostlagärningarna 1:8. Vi behöver alltså betona mission – i betydelsen att vara sänd – i hela EFK, församlingsrörelsen såväl som missionsrörelsen, och i denna kontinuitet och enhet stärks relationerna mellan församlingsrörelsen och missionsrörelsen.

Strategi: Vi tillämpar missionsteologi även i Sverige

Strategiskt behöver vi nu bearbeta Sverige som en missionsutmaning och tillämpa de insikter och färdigheter som används i mission. Vi tror därför det är viktigt att:

- **Mångkulturella svenskförankrade församlingar formas.** Det nya Sverige behöver få plats i våra församlingar men hellre än ”internationella församlingar i Sverige” vill vi sträva efter svenskförankrade församlingar som rymmer *hela det nya Sverige*. På detta sätt vill vi bidra till integration i Sverige och motverka främlingsfientlighet, men framför allt vill vi föregripa den dag då människor av varje folk och språk ska fira måltid tillsammans.
- **Internationella erfarenheter återkopplas in i den svenska miljön.** Pionjära församlingsmiljöer kopplas samman med god missionsteologi och liknande erfarenheter internationellt. Missionens ”tre själv” – självstyrande, självfinansierande och självutbredande – kan användas. Ett nytt ”Step-In-program”¹ utvecklas så att ungdomar och unga vuxna från andra delar av världen kan komma till Sverige och bidra till ömsesidigt utbyte.
- **Barn- och ungdomsfrågorna har ett tydligt missionsperspektiv.** Vi vill både nå ut i nya delar av ungdomsvärlden med evangeliet och träna unga för att nå nya. Vi vill fortsätta förstärka vår kunskap och insikt i mångkultur och mångreligiositet som är särskilt aktuell bland barn och unga.
- **Mission i Europa bearbetas på olika sätt.** Missionärskonferensen skulle kunna rymma också det svenska missionsperspektivet och Missionsinstitutet skulle kunna utveckla profilen: Mission i Europa.
- **Församlingar grundas eller nystartas utifrån ett missionsperspektiv.** Vi behöver ständigt utveckla strategier för nystart av befintliga församlingar och för att grunda nya församlingar utifrån ett missionsperspektiv. Här behöver vi ta hänsyn till urbaniseringen så att de växande storstadsregionerna särskilt fokuseras.

¹ Step-out är idag EFK UNGs program som sänder unga ut för att prova på mission i andra länder. Step-In skulle alltså kunna vara ett program som på samma sätt hjälper unga att komma hit till oss i Sverige.

- **Återerövra missionsärendets brådska i vårt eget land** där vi får den blick av medlidande och nöd för människor som Jesus själv hade och dessutom utnyttjar möjligheten att nå alla folkgrupper som har kommit till Sverige med evangeliet.
- **Betona att varje troende är utsänd.** Mot en tendens av professionalisering av församlingslivet arbeta för att starkt betona att varje troende är sänd av Gud ut i missionsuppdraget.

EFTERFÖLJELSE: GEMENSAM, VARDAGSNÄRA OCH GENERÖS

Analys: Det är idag mycket som hotar den gemensamma, vardagsnära och generösa efterföljelsen.

Evangeliska frikyrkan och dess modersamfund är en rörelse präglad av efterföljelsemotivet och det har därför en naturlig plats i vår teologi och våra församlingar. Vad vi däremot inte alltid uppmärksammar är de drastiska förändringar som skett i det omgivande samhället och som sammantaget ställer den gemensamma, vardagsnära och generösa efterföljelsen inför nya stora utmaningar.

Det sammanhållna livet med korta avstånd och samma människor i en nära gemenskap kring kyrka, bönhus, skola, arbetsplats och affär i det lilla samhället har idag för många människor förvandlats till ett ständigt resande mellan olika platser och olika människor. Vi bor på en plats, arbetar på en annan, utbildar oss på en tredje, handlar på en fjärde, har fritiden på en femte och utöver allt detta tillkommer kyrkan som ytterligare en plats med nya människor. Detta leder till ett mycket splittrat liv där vi hela tiden rör oss mellan olika punkter och olika människor och där kyrkan reduceras till ytterligare en av dessa punkter. Det finns bara en enda människa som återkommer på alla dessa platser; jag själv. Inte att undra över att många finner det svårt att få livet att gå ihop.

En annan aspekt av vår samtid är den starka betoningen på självförverkligande och att forma sin egen identitet genom det vi väljer att konsumera. Vi ställs hela tiden inför mängder av val. Dessa val skapar vår identitet och den yta utifrån vilken vi bedöms. Vi konsumerar inte bara varor och tjänster utan även upplevelser, relationer och religion och allt detta formar bilden av oss. Det gemensamma och det enkla eller det som generöst ger snarare än konsumerar i egensyfte hamnar gärna på undantag i denna situation. Detta påverkar oss som individer negativt – även de som inte orkar eller inte kan eller vill hävda sig i denna identitetskonsumtion. Men det påverkar inte bara oss som individer, utan också den skapelse vi anförtröts att förvalta men som nu istället exploateras till bristningsgränsen.

Sammantaget ställer den här situationen vår klassiska betoning på efterföljelse inför nya utmaningar där vi måste fundera över hur den gemensamma, vardagsnära och generösa efterföljelsen ska se ut i vår tid.

Teologi: Efterföljelsen är central i vår församlingssyn

Vår församlingssyn är tydligt efterföljelsecentrerad vilket innebär att vi bygger tro och gemenskap runt den gemensamma efterföljelsen. Här blir gemenskapen runt Jesus och de tidiga församlingar som växer fram i Nya testamentet centrala för hur vi formar våra samtida församlingar i kontinuitet och kreativ upprepning av dessa tidiga exempel. Vi tror att den nya gemenskap som växte fram runt Jesus är vägledande också för vår tids församlingar, där vi också hämtar lärdom av hur detta har gestaltats genom historien.

Betoningen på den gemensamma efterföljelsen där lärjungarna kallas att *tillsammans* följa med Jesus på vandring och därmed också behöver lära sig att leva med varandra är viktig. Vardagen hamnar i centrum och efterföljelsen kan inte reduceras till en särskild sfär utan påverkar hela livet. Betoningen på enkelhet där pengar och ägodelar inte ska styra lärjungarna är tydlig. Det är också en öppen gemenskap där Jesus inte sällan förvånar med vilka som får delta i måltiderna (ex Sackaios i

Luk 19:1-10) men också en gemenskap där vem som helst är fri att lämna när som helst (ex Luk 18:1-28; Joh 6:66-69). Jesus tvingar ingen att följa honom.

I slutänden är det en generös gemenskap vi möter i Nya testamentet som inbjuder till att följa Jesus – om än en emellanåt kostsam efterföljelse. Därför betonar vi troendeförsamlingen som en viktig princip med överlåtelsen till Kristus *och* till församlingen. Att tillhöra församlingen blir då främst inte en matrikel fråga utan en fråga om organisk tillhörighet där våra liv tillsammans gestaltar något.

Strategi: Efterföljelse i vår tid

Vi tror att EFK behöver utveckla praktiker och förhållningssätt där vi som individer tillsammans får hjälp att fördjupa vår efterföljelse. Att tillhöra en församling inom EFK bör därför innebära att vara del av en gemenskap som betonar fördjupad efterföljelse och som strävar efter att hitta adekvata former för att uttrycka detta utan att för den skull bli sluten eller förtryckande. Det är oerhört viktigt att den vuxna generationens efterföljelse påverkar barn och ungdomar genom att vara goda exempel på hur man lever ett efterföljelseliv mitt i vardagen. De yngre behöver lära av ”kökssoffans teologi” där de får sitta ned hemma hos äldre och dela vardagens efterföljelse. Vi tror därför det är viktigt att:

- **Fortsätta utveckla husförsamlingarna.** Vi behöver motverka splittringen i våra liv. Hemmen bör därför utgöra en central del av kyrkans liv. Här får vi möjlighet att leva närmare varandra genom att stödja och vägleda varandra mitt i vardagen. Vi behöver hitta olika former för husförsamling och vardagsgemenskap som hjälper oss att leva det liv vi längtar efter. Husförsamlingar, utvidgad vardagsgemenskap, kollektivboenden mm bör uppmuntras och utvecklas för olika skeden i livet.
- **Bjuda in till samtal och brottningskamp med den kultur vi lever i** utifrån ett pilgrimsperspektiv där vi söker gestalta efterföljelsen i samtiden utan att förlora den eskatologiska dimensionen. Vi måste leva här och nu i trohet till det vi väntar på.
- **Utveckla en enkel och generös livsstil** som innebär ett brott med osunda konsumtionsmönster. Vår tids diakonala behov och miljöfrågorna kräver det likaväl som vår egen efterföljelse. Det är viktigt att frågorna behandlas generationsöverskridande och att vi hittar konstruktiva sätt att hantera spänningar som uppstår mellan olika grupper i våra församlingar. Vi bör särskilt lyssna till de personer och gemenskaper som i sin vardag utmanar konsumtionssamhället, både i relationer och i ekonomi.
- **Uppmuntra efterföljelse som sträcker sig utåt.** Efterföljelsen sker inte i ett slutet internt sammanhang, utan tar ansvar för samhällslivet i stort. Vi vill ha en riktning mot en öppnare och mer utåtriktad församlingsrörelse som tydligt låter tron få konsekvenser för hur vi hjälper människor som har det svårt och påverkar samhället positivt.

ANDLIG FÖRDJUPNING: MOTVERKA SEKULARISERINGEN!

Analys: Anpassning, rädsla och trötthet

De svenska frikyrkorna har gjort en resa från att vara proteströrelser i samhällets utkanter till att bli mer respekterade aktörer som en del av det civila samhället med statligt stöd. Det finns mycket som är positivt i denna utveckling men det finns också skäl att ställa frågor kring den anpassning till rådande ideal som också skett. Kanske allra mest bekymmersam är rädslan att förlora det vi vunnit av respekt, erkännande och förmåner. Vi behöver därför självkritiskt ställa oss frågan om det finns en rädsla som gör att vi anpassar oss alltför mycket till vår egen samtid och, i så fall, vad denna rädsla beror på. Hänger den samman med en sekularisering där vi förlorat delar av vårt andliga djup och vårt pilgrimskap?

Ett annat problem i vår samtid är den trötthet många människor upplever. Arbete, hus och hem, fritid och relationer är ett krävande pussel och alltfler upplever en trötthet som blir allt svårare att

hantera. Kyrkan riskerar att bli ytterligare en belastning som kräver något av oss och antingen väljer man då bort kyrkan för att orka med sin situation eller så vänder man sig till kyrkan enbart som en bensinmack för att fylla på de sinande förråden av kraft och ork. I båda fallen reduceras kyrkan och det kristna livet till något mindre än det borde vara.

Det som står på spel är alltså hur vi ska *våga* och än mer hur vi ska *orka* leva annorlunda som kyrka. Hur ska vi motverka att den kyrka präglad av gemensam efterföljelse som vi här beskrivit inte blir en utopi som snärjer oss i en omöjlig livsväg där ökat engagemang är detsamma som ökad risk för utbränning?

Teologi: Det finns ett kampmoment men fyllda av Anden är vi ett hoppets folk

När vi talar om efterföljelse kommer vi oundvikligen att ställas inför de svårigheter som här beskrivits. Men här finns också ytterligare en dimension. Det är insikten om att det tycks finnas något som håller emot och vill försvåra och omöjliggöra efterföljelsen. Det är vad man i gamla tider pratade om som anfäktelse och det är ett uttryck för att det kristna livet innehåller ett kampmoment. Paulus är tydlig med att detta motstånd inte bara handlar om människors motstånd utan också om krafter och makter som står emot Guds vilja i våra liv och gemenskaper (Ef 6). Denna kamp är alltså inte bara en kamp med livets omständigheter i allmänhet utan också en andlig kamp.

Därför handlar den kristna efterföljelsen om befrielse. Befrielse från våra egna snäva identitetsprojekt och befrielse från alla makter, krafter och system som vill förslava oss under sin egen destruktivitet. Befrielse att ta på sig ett skonsammare ok och att bära en lättare börda (jfr Matt 11:28-30) fyllda av Andens kraft. Församlingen är kallad att leva efter en ny ordning där Anden leder oss (jfr Gal 5) och där vi inte längre är slavar under några krafter eller makter (Kol 2:6-15).

Strategi: Återupptäck glädjen och friheten i andliga discipliner

För att denna befrielse ska ske behöver vi en andlig fördjupning som motverkar sekulariseringens krafter i våra liv. Men var och en som varit kristen en längre tid vet att det finns krafter som vill tysta bönen och kväva ordet i våra liv. Därför behöver vi varandra. Vi behöver alltså utveckla och förstärka gemensamma praktiker och förhållningssätt som fördjupar våra kristna liv och bevarar oss tillsammans i Kristi närhet. Vi tror därför det är viktigt att:

- **Betona tillbedjan.** Vi behöver lära oss att ständigt vända oss till Gud i tillbedjan för att därigenom avslöja alla falska avgudar som söker vår tillbedjan. Vårt gemensamma liv behöver präglas av denna tillbedjan.
- **Betona bön.** Vi behöver lära oss att be i allt det vi gör som en naturlig och integrerad del och vi behöver därför avsätta gemensam tid för bön i alla våra sammankomster. Men vi behöver också avsätta särskild tid för bön i böneveckor, bönesamlingar och andra initiativ för bön.
- **Betona befrielse.** Vi behöver lära oss att tala om andlig kamp och att i Andens kraft be för människor på ett sätt som befriar.
- **Uppmuntra retreatar** och andra sätt att avsätta tid för att söka Gud enskilt och tillsammans under andlig vägledning.
- **Bli läsare på nytt.** Vi behöver aktualisera bibelbruk både enskilt och gemensamt för att återigen bli en läsarrörelse. Här är det viktigt att Bibeln återerövrar i den lilla gemenskapen där vi hittar former för att utveckla bibelsamtal och gemensam reflektion.
- **Dela med oss av våra tillgångar** (ekonomi, tid och andra resurser) som en andlig disciplin som befriar oss till fördjupad efterföljelse. Vi behöver växa i vårt givande, inte som en respons på budgetbehov utan som en väg till fördjupad efterföljelse.

LEDARSKAP: ATT VÄGLEDA OCH UTRUSTA GENOM RELATIONER OCH EXEMPEL

Analys: Vi har positiva erfarenheter men ledarskap är också ifrågasatt och behöver utvecklas

Det talas ofta om vikten av goda exempel inom ledarskap och många av oss minns ledare som i olika sammanhang betytt mycket för oss. Inte minst den frikyrkliga traditionen med sin starka betoning på det allmänna prästadömet har fostrat många goda ledare som genom sina liv och sin efterföljelse varit föredömen för andra. Här finns en stark tradition av frivilligt engagemang och träning av ledare som till stor del bär upp många av de verksamheter som bedrivs inom våra kyrkor. Detta är en styrka och ett arv som vi behöver värda och utveckla.

Men bilden är ändå inte helt okomplicerad. Efter lång tids betoning på individens frihet och självständighet präglas vår samtid av en stark skepsis mot auktoriteter och ibland även mot ledarskap som sådant. När ledarskap dessutom utövas inom kyrkans ram blir det än mer komplicerat eftersom maktmissbruk och osunt ledarskap i Guds namn är ytterst problematiskt. Människor kan manipuleras och vilseledas på ett mycket obehagligt sätt inom också ramen för kyrklig verksamhet. När så sker är det djupt beklagligt för de människor som drabbas men också till skada för kyrkans vittnesbörd under lång tid framöver.

Många församlingar brottas därför idag med ledarskapsfrågor. Det gäller grundläggande frågor om hur ett gott ledarskap ser ut i församlingen, men också frågor som berör hur vi identifierar, utser, utvecklar, vårdar och behåller våra ledare.

Teologi: Ledare behövs

Trots dessa faror och den rädsla som är befogad för osunt ledarskap finner vi att Bibeln ger otaliga exempel på ledarskap, både gott och dåligt. Israels kungar är i långa stycken en uppvisning i dåligt ledarskap även om några är goda föredömen. Fariiséerna och de skriftlärdade får kritik för att vara dåliga ledare som lägger orimliga krav på folket utan att förmå hjälpa eller avlasta dem de är ledare för. Paulus tar sig själv som föredöme och tränar andra att vara ledare för den tidiga kyrkan, både i sina brev såväl som genom det mentorskap han utövar under sina resor. Timotheos är det allra tydligaste exemplet, men det finns många fler i det ledarskap som växer fram i urkyrkan. Det är också värt att notera exemplet Barnabas som är den som tar sig an Paulus efter hans omvändelse på Damaskusvägen. Vi kan alltså konstatera att det finns ett omfattande bibliskt material som behandlar ledarskapsfrågor. En av lärdomarna är att frågan inte gäller *om* det behövs ledare utan *snarare vilka sorters* ledare och *ledarskapsmodeller* som behövs.

En annan aspekt av ledarskap i Bibeln är betoningen på att vara ”en som följer efter”. Människor uppmanas att lyssna till sina ledare och ta lärdom av andra. De kanske viktigaste exemplen är de människor som ”tar rygg” på ledare och följer dem. Ett annat exempel är församlingar och enskilda individer som tar emot instruktioner för det kristna livet (främst i NTs brevsamling) och som förväntas lyssna, ta till sig och omsätta denna undervisning i sina egna liv. Här finns många exempel på inte bara att vara ledare, utan också på att vara efterföljare som tar emot det ledarskap som utövas. Vid ett par tillfällen använder Paulus bilden av församlingen som en kropp. En av poängerna med detta är just att betona hur vi som individer hör samman och att detta är en förpliktande gemenskap. Jag kan inte utöva mitt kristna liv helt oberoende av alla andra, utan måste i någon mening inordna mig i kroppen.

Det finns också texter som ger direkta instruktioner för vilka egenskaper som ska vara vägledande när man utser nya ledare (ex 1 Tim 3). I centrum av dessa texter finner vi vikten av att vara rotad i den kristna tron och att leva ett liv präglad av evangeliet och Andens kraft.

Ytterligare en aspekt av ledarskap – som är stark inom den baptistiska traditionen – är att alla i församlingen förväntas delta med sina gåvor och resurser. Det finns en principiell jämlikhet där Gud kan tala till alla och där alla förväntas delta i församlingens liv och gemenskap – även beslutsfattande. Apostlamötet i Jerusalem är principiellt viktigt där alla tillsammans under Andens

ledning fattar beslut i den viktiga frågan om de hednakristnas status i de nybildade församlingarna. Denna församlingssyn utesluter inte särskilda tjänster och funktioner av ledarskap men de utövas i en tjänande hållning och inom ramen för demokratiska beslutsprocesser. Syftet är alltid att bygga upp de troende.

Vi kan alltså konstatera att Guds folk behöver ledare men att formerna skiftar. Vi menar därför att ledarskapsfrågorna är viktiga och att EFK behöver arbeta gemensamt för att goda ledarskap präglar våra församlingar och gemensamma verksamheter.

Strategi: Vi vill utveckla goda ledarskap

EFK vill mot denna bakgrund arbeta strategiskt för att utveckla goda ledarskap i våra församlingar. Vi tror därför att det är viktigt att:

- **Uppmuntra ledare som fruktar Gud mer än människor.** Det handlar om att odla ett förhållningssätt där vi bryter med rädslans kultur och frimodigt följer Kristus även när det kostar på. Detta gäller främst mogna ledare som vuxit över tid och som har förtroende. Det handlar alltså *inte* om att i första hand ”elda på” unga ledare.
- **Mogna ledare fungerar som mentorer för yngre ledare.** Att följa de nytestamentliga exemplen där man ”tar rygg” på ledare menar vi är en viktig strategi för hur ledare tränas och formas. Vi behöver odla detta förhållningssätt och konstant uppmuntra ledare att medvetet ”bjuda med sig” yngre ledare. Ledarskap är organiskt snarare än organisatoriskt och utgår från relationer snarare än positioner.
- **Odla en kultur där vi släpper fram och ger förtroende till unga ledare.** Detta är ingen ogenomtänkt åldersdiskriminering utan handlar om medveten succession där unga tidigt tränas av nuvarande ledare.
- **Ledare står i nära, förtroliga och förpliktande relationer** med varandra lokalt och med EFK nationellt. På så sätt förstärks ”det gemensamma” inom och mellan våra församlingar.
- **Beslutsfattande utvecklas** så att det allmänna prästadömet hålls vid liv och nya former för delaktighet utvecklas som fungerar i vår tid. Här behöver vi utveckla konsensusfrågan (att nå enighet och samförstånd) och församlingsmötet (hur ska vi fatta våra beslut så att så många som möjligt aktivt deltar i processerna).

Utarbetat av en arbetsgrupp bestående av Anders Blåberg, Christian Svahn, Josefin Fällsten, John van Dinther, Øyvind Thohsen och Niklas Holmefur. Antagen av EFKs kongress maj 2010.